

komme og bringe dette Ord „udelukkende“ og andre forſkjellige Ord ind deri, for at lægge en anden Mening ind i vore Ytringer om det parlamentariſke System, thi det ligger for og har ligget for i lange Tider, hvorledes vi vedfende os det. Det ærede Medlem for Odense N. Iſte Valgkreds og ſtaar jo viſtnok paa ſamme Standpunkt ſom en ſtor Del af Thingets ærede Medlemmer, at naar det andet Punkt i vort Forſlag ikke havde været der, ſaa kunde han have ſtemt for Beſlutningen, alſaa for dennes første og tredje Punkt. Men ſer det ærede Medlem ikke, at han netop ved denne Udtalelſe viſer, at diſſe to Sætninger alene vilde have været meningsløſe. Naar alle de forſkjelligſte Meninger, ſom ere repræſenterede her i Thinget, kunde ſlutte ſig ſammen om diſſe to Sætninger, hvad vilde de da betyde? Enhver vidſte jo dog, at den Ene vilde forklare dem paa ſin Maade og den Anden paa ſin Maade. Det er netop den anden Sætning, ſom efter Forſlagsſtillerens Mening giver Beſlutningen dens virkelige Betydning, idet kun de, der ere enige med os, og at den ærede Taler har opdaget dette, undrer mig ſlet ikke, thi det ſkulde tværtimod undre mig, om ikke ſamtliche Medlemmer for længe ſiden havde opdaget, at det ikke var vort Ønſke at ſaae Nogen med, ſom ikke i Hovedſagen var enig med os. At vi, ſom det hedder, ere gaaede langt videre end nødvendigt — ja dette er naturligviis den almindelige Indvending. Stillingen er den, at vi ere miſſforpøiede med Miniſteriet. Det ærede Medlem derovre (S. S. Chriſtſen) har ganſke viſt ſørgtet for at vaſſe alle — nei, om Forladelſe, han har ſagt, at Ingen kunde vaſſe ſig ven uden — det antager jeg var hans Mening — han ſelv; Miniſteriet kunde ikke vaſſe ſig rent, og vi kunde heller ikke vaſſe os vene. Dette har det ærede Medlem opdaget. Men jeg kommer tilbage til, hvad jeg ſagde, nemlig at Stillingen er den, at vi ønſke en Forandring. I ſaa Henſeende hører man da fra ærede Medlemmers Side: Vi ønſke en Forandring, men vi ville ikke gjøre noget Skridt til at fremkalde en Forandring; vi beklage, at det ikke er, ſom det ſkulde være, vi beklage, at vor Tilſtand er høiſt ſjøgelig, men vi ville ikke være med til at gjøre noget ſomhelſt Skridt, der kan bringe en Forandring tilveie; ja, de Herrer kunne jo godt indtage denne Stilling, men ſaa er virkelig deres Beſlagelſe over Situationen, ſom den er, ikke ſaa overmaade dyb, ellers antager jeg, at de vilde være med til at gjøre Skridt til at forandre den. — Der var en Sætning, ſom blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iſte Valgkreds (Rimeſtad), og ſom jeg blev glad ved at høre ham udtale; thi det ſyntes næſten, ſom om han halvveis vilde give os Ret. Han ſagde, at det var vor Forfatnings

Grundtanke, at Regjeringen ſkulde være i Overensſtemmelse med hele Repræſentationen. Da vi nu i 3—4 Aar have ſet, at Regjeringen kun har været i Overensſtemmelse med den ene Del af Repræſentationen, men derimod i fuld Uoverensſtemmelse med den anden, antog jeg, at det ærede Medlem vilde være enig med os i, at der maatte gjøres noget for at ſaae denne Stilling forandret. Vi have jo ikke i de ſidſte Aar ſet nogen Regjering, der paa nogen Maade har givet tilfjende, at den i nogen Retning var i Overensſtemmelse med Folkethingets Flertal, og det er alſaa kun med det ene Thing, at vi kunne ſige, at den nærværende Regjering ſtaar i Overensſtemmelse. Sagen er jo ganſke jævnt og ligefrem den, at i ſidſte Samling var der en Del af Forſlagsſtillerne, ſom holdt ſig overbeviſte om, at Tilſtanden allerede var ſaaledes, at man maatte nægte Finantsloven, hvorimod forſkjellige andre Medlemmer, der ellers ſamſtemme med dem, der ſtemte Nej til Finantsloven, ikke den Gang vilde gjøre dette Skridt med, men erklærede, dels under ſelve Forhandlingene — dette var Tilfældet med flere af de Herrer — dels ſkriftlig ved Samlingens Slutning, at, derſom man ved næſte Samlings Begyndelſe mødte et Miniſterium, der var ligefaa ſjernt fra Folkethinget, ſom det nuværende, kort ſagt, hvis ingen Forandring ſete — Ordene har jeg ikke ved Haanden, men dette var Meningen — vilde man gaa til de yderſte Skridt, ſom Grundloven hjemler. Naar man nu har lagt Mærke til, hvad der er ſtet i Sommerens Løb, ſaa har man ikke kunnet opdage det Allerſjærneſte, ſom kunde tyde paa, at der hos Miniſteriet mere end tidligere var en Tilbøjelighed til at intereſſere ſig for at komme i Overensſtemmelse med Folkethingets Flertal. Vi mødte ved denne Samlings Begyndelſe det ſamme Miniſterium, og det Kongelige Reſkript — dette er et Moment, ſom jeg har lagt megen Vægt paa —, hvorved Rigsdagen blev aabnet, var ſaa indholdsløſt, ſom tænkes kunde; der var deri ikke et forſonende Ord ligeoverfor Folkethingets Flertal, der var end ikke den ſjærneſte Antydning af, at man haabede nu ved velvillig Imødekommen fra begge Sider at kunne komme igjennem; det var ſaa kort og foldt, ſom det vel kunde være. Deri ſaae jeg en tydelig Henpegning til, hvorledes Situationen var. — Med Henſyn til det Skridt, ſom vi nu her have gjort, tillader ogſaa jeg mig at ſige, at det var en Gaandsrækning eller i alt Fald — jeg vil bruge et andet Udtryk, da det ſynes ſom om ærede Medlemmer ikke finde Behag i dette — en Antydning af, at vi ønſkede, at man kunde undgaa det for Landet Beſlagelige i at nægte Finantsloven derved, at Regjeringen forinden opløſte Folkethinget og appellerede til Vælgerne med Henſyn til, hvorvidt vi have Vælgernes Medhold i den Stilling, vi indtage, eller ikke. Dette forekommer mig at være ſaa loyalt og ſaa klart, at det ikke er vanſkeligt at forſtaa. Jeg